

Господин Лазар Крстић ће највероватније замрзнути радни однос у америчкој компанији *McKinsey & Company*, јер ће ускоро преузети руководећу позицију у српском Министарству финансија. Поменута компанија пружа услуге консалтинга из области менаџмента глобалним компанијама, владама и институцијама широм света, те не чуди једна од првих изјава господина Крстића, у којој је приметан утицај рада у овој глобалној консултантској кући. Наиме, изјавио је да ће његов први задатак бити дефинисање визије Србије, а потом и конкретних мера за опоравак српских финансија и последично српске привреде.

Класичан стратегијски менаџмент на делу.

У пословном свету, најуспешније компаније (и државе) су оне које имају јасну и једноставну визију. Оне су дефинисале скуп вредности, аспирација и циљева којим теже и који су прожети кроз сваки аспект њиховог пословања. Визија их издваја од конкуренције, заправо то је оно због чега их поштују – запослени, клијенти, акционари, конкуренција, држава.

Господин Крстић је у својој поменутој изјави изрекао једну истину – Србија нема визију. У последњих двадесет година Србија је била јединствена у свету као држава чији су углед, утицај и стандарди пали најниже спрам некадашњих.

Па зар нам је требало двадесет година, стотине хиљада оних који су напустили Србију, јер су тамо далеко боље прихваћени него у својој домовини, зар је требало толико изгубљених генерација, нажалост и живота, да тек сада признамо да Србија нема визију, да лутамо попут свемирског отпада у Земљиној орбити?

Каква је визија потребна Србији

Пише: Горан Сечујски
уторак, 20 август 2013 11:45

Шта би нам на све то рекли у компанији *McKinsey & Company*, одакле са позиције сарадника на место министра финансија долази господин Лазар Крстић? У најмању руку, да смо крајње неефикасни, да смо изгубили много времена, да не знамо чиме располажемо, да не ценимо оно што имамо и да не знамо ништа од тога да искористимо, како би свима у Србији било боље (а не само појединцима, како је то до сада био случај).

Шта нам је онда даље чинити?

На првом месту, Србија мора да изгради систем у коме ће се рад ценити, а радна етика и ницхелска радна етика код деце од најранијег раздобља. То је систем у којем ће они којима ништа није тешко бити због тога привилеговани, а не кажњени и маргинализовани, у којем ће се вредновати и користити потенцијали свих генерација. Рад мора бити схваћен и промовисан као ултимативна вредност која може и мора повући друштво напред, друштво које мора прихватити чињеницу да му ништа не сме бити тешко.

Каква је визија потребна Србији

Пише: Горан Сечујски
уторак, 20 август 2013 11:45

Каква је визија потребна Србији

Пише: Горан Сечујски
уторак, 20 август 2013 11:45

